

23 Δεκεμβρίου 2015

**Η διεισδυτική ματιά για τον ΕΦΚ στο κρασί, του βουλευτή του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. Δημήτρη Σεβαστάκη
(Αναδημοσίευση από την εφημερίδα Αυγή)**

Το κρασί λοιπόν. Πρέπει να ομολογήσω ότι είμαι δύσθυμος, όχι τόσο με τον φόρο ή το τελικό λογιστικό ψαλίδισμά του, όσο με την επιμονή να θεσπιστεί. Όπως είπε κάποιος βουλευτής, φόρος - ζόμπι που έρχεται και ξανάρχεται. Είμαι και έκπληκτος. Το κρασί δεν είναι απλώς ένα μπουκάλι στο σούπερ μάρκετ, αλλά η γη, η αγροτική διανοητικότητα, η τύχη, η διαίσθηση του αμπελουργού και ο κόπος, που συνθέτουν ένα προϊόν υψηλής πολιτιστικής αξίας.

Ναι, τα χέρια αρκετών που έχουν μόνο αστικές παραστάσεις, που κατανοούν τη φύση μέσα από τα ντοκιμαντέρ, διαλέγουν το σαμιώτικο μοςχάτο ή το καμπερνέ, είτε τυχαία είτε οι πιο «υποψιασμένοι», συμβουλευόμενοι τα τεστ περιοδικών οινογνωσίας. Οι περισσότεροι δεν γεύονται, πίνουν υστερικά με τη φίλη τους ή «ψαρωμένα» με τη μαμά τους. Δεν καταλαβαίνουν ότι κάτω από το τυπωμένο χαρτί της ετικέτας κρύβεται μια σπουδαία συνθλιπτική ζύμωση, μια τάξη εργασιών και προσωπικοτήτων.

Αυτά τα άνεργα χέρια, τα εκβιαστικής μαλθακότητας ασπρόχερα του άβγαλτου δεν καταλαβαίνουν ότι ο αμπελουργός είναι ένας προικισμένος διανοούμενος αγρότης, που κλαδεύει εύστοχα, θειαφώνει έγκαιρα σε μια δροσερή ηλιοφάνεια, λιπαίνει σκόρπια (για να μην κάψει), σκάβει πριν βγουν τα «μάτια», προσέχει, παρατηρεί, αγροικά. Κόβει με ήπια σιγουριά τους βλαστούς, έρχεται σιγά - σιγά στο φως ο καρπός ερωτικός και μεθυσμένος. Ναι, το σταφύλι πρέπει να το αγαπήσεις για να πεις, να ζαλιστείς, να διαβάσεις μεσημέρι στ' αμπέλι την «κυρά των αμπελιών». Να θυμηθείς τους δικούς σου - χαμένους πίσω στην αριστερή μνήμη.

Πόσο περιττό είναι το ποίημα του Ρίτσου γραμμένο στα χρόνια του Εμφυλίου και εκδομένο το 1963, στον πρώτο δίσκο όπου το απαγγέλλει με μουσική υπόκρουση του Άκη Λυμούρη. Χαμένος δίσκος, ποίηση και αριστερή κρὰσ, γι' αυτούς που δεν αγαπούν. Πόσο δυσανάγνωστο. «Γιατί λέει αλλιώς αυτό που μπορεί να ειπωθεί κανονικά» μου έλεγε ο Αγγλοσάξωνας εξαδελφος. Ακατανόητη εκφραστική πολυτέλεια. Όσο ακατανόητη γευστική και δημιουργική πολυτέλεια είναι και το κρασί.

Το εργώδες που κρύβεται στη στίλβη του μοςχάτου, το μυώδες που κρύβεται στη οινική χαρά. Είμαι πολύ προβληματισμένος με επιλογές, με ιεραρχήσεις ακατανόητες στα μάτια μου. Αλλά πιο πολύ είμαι με την αυτανταγωνιστική σχέση με τα παραγωγικά σπλάχνα μας που αστόχαστα αναπτύσσουμε. Δύσκολο διάβημα. Η ελληνική αστυφιλία ήταν πολιτική. Δεν θεμελιώθηκε στην εκβιομηχάνιση, ούτε στις προωθημένες χρηματιστηριακές υπηρεσίες που τη στέφουν. Βασίστηκε στην ιδιοτελή επιλογή ομάδων εξουσίας που δεν πολέμησαν στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, αλλά που, όμως, ήθελαν την κάρπωση του μεταπολεμικού αναπτυξιακού αγαθού. Όλο για λογαριασμό τους. Και βιαιοπράγησαν στον μισό ελληνικό πληθυσμό για να πετύχουν την αρπαγή. Η εκβιασμένη και αναφομοίωτη αστική συνείδηση, πέρα από το ό,τι δεν βασιζόταν στην αστική τάξη (αφού στην πατρίδα μας αυτό που υπάρχει είναι μια χοντροκομμένη απομίμησή της), υπήρξε βαθιά ανίκανη και μικρόνοη. Ανάπτυξη, παραγωγική χειραφέτηση δεν υπήρξε. Μια μικροαστική ξιपाσιά και μια λαϊκή οίηση κατατρώνουν την ευφύια και την εργασία.

Είναι λάθος η μικρόνοια και η λογιστική να εμποτίσουν τα πολιτιστικά εργαλεία με τα οποία θα ανασυγκροτηθούμε παραγωγικά, αλλά θα ανακτήσουμε την εργασιακή κουλτούρα που απωλέσαμε. Είναι λάθος να προσαρμόσουμε το κέντρο της συλλογικής μας απελπισίας στα μεταχειρισμένα υλικά μιας τάχα μου ανάπτυξης, χάνοντας την αγάπη που φυτρώνει αραιά στον τόπο μας.